

чеда на българския царь Борилъ. Или пъкъ е билъ само мѣстенъ малъкъ владѣтель. Може би. Но споменътъ за двамата братя е останалъ запечатанъ въ мѣстния водописъ. Голѣмитѣ бистришки притоци — Славова-рѣка и Предимиръ и до день-днешенъ носятъ имената на двамата братя и напомнятъ за тъмнитѣ страници на нашето неизследвано още минало.

Надъ селото долината става по-оживена, но все пъкъ пороищнитѣ рани още личатъ. Тукъ-таме по край рѣчнитѣ площадки се срѣщатъ малки зеленчукови градинки и тучни ливадки. Но твърде малки, за да задоволятъ мѣстнитѣ нужди. Въ срѣдното течение на рѣката преобладаватъ широколистни дървета, а по високия первазъ се тъмнѣе поясътъ на иглолистнитѣ видове, които и тукъ не особено разумно се използватъ.

Пжтътъ, наскоро превърнатъ въ удобенъ колникъ, лжкатуши край планинския потокъ, който ви унася съ своя неспиренъ шепотъ. Въ дълбокиятъ и бистри вирове радостно подскача да лови мушички планинската хубавица — пстървата. Но и върху нея виси заплахата отъ пълно унищожение. Обаче, нейното изкуствено развъждане е много по-леко и по-надеждно отъ изкуственото възстановяване на изкорененитѣ гори.

Неусѣтно преминаваме водослива на Славова-рѣка, която води началото си откъмъ планинското лѣтовище Чакалица. Дотукъ сж 18 километра отъ града. Има горски постъ съ нѣколко бараки, въ които при нужда би могло да се пренощува. Малко по-горе, около половинъ часъ пжтъ, зѣе пещера въ гранитна скала. Предполага се, че тъкмо въ нея св. Иванъ Рилски е прекаралъ известно време, преди да се посели въ Рилска рѣка, където възникна манастирътъ.

Споредъ безименното житие на светеца, пустинникътъ изпърво се заселилъ въ мѣстността Голецъ, където прекаралъ седемъ месеци, следъ това се измѣстилъ